

Hồi 72

Miếng Bánh Ân Tình

Ý Đức Uy thức dậy.

Trời đã sáng rồi.

Con lừa đen vẫn còn đứng một bên, con vật này không bao giờ nằm và chắc nó cũng không có ngủ. Cả một vùng cỏ chung quanh đã được hót bằng.

Cô gái hãy còn ngủ thật ngon, cách nằm vẫn không thay đổi, hình như suốt đêm cô ta không hề trăn trở.

Làn gió ban mai nhẹ đưa mái tóc loà xoà bên má, nàng vốn ngây thơ, trong giấc ngủ thanh thản càng làm cho nàng như một đứa trẻ chưa bao giờ bị cuộc đời làm phiền muộn.

Đức Uy thở dài.

Nhìn vào cô gái đang nằm ngủ một cách yên lành, nụ cười như còn phảng phất trên vành môi, ai có thể ngờ cô gái nhỏ nhít này đã vượt bao dặm đường xa nguy hiểm lao vào chỗ loạn quân để đánh thức thân nhân đang mê mệt bả vinh hoa.

Đức Uy định gọi nàng nhưng hấn bỗng nghe thương xót, hấn không nỡ kéo nàng từ giấc ngủ yên lành để bảo nàng đi vào chỗ binh đao.

Hấn chầm chậm đứng lên.

Con lừa nghe động khịt khịt hai ba cái, cô gái giật mình.

Nàng ngồi dậy thật nhanh, hai má ửng hồng:

- Trời ơi, sáng rồi...

Nàng nhìn Đức Uy và nhoẻn miệng cười:

- Hư quá rồi, Lý ca, mọi hôm, khuya là tôi đã thức dậy nấu trà cho mẹ, thế mà bây giờ sáng trắng rồi vẫn còn nằm ngủ...

Nàng nhìn hấn, mặt nàng lỏn lỏn:

- Mẹ dậy con gái, đừng có ngủ trưa là con gái hư, phải không Lý đại ca?

Đức Uy cười dịu dàng:

- Cũng tùy theo hoàn cảnh, hôm nay vì phải mệt nhọc suốt ngày, rồi lại thức khuya... Tôi không muốn đánh thức cô nương nhưng tại ... Tiểu Hắc làm động.

Cô gái nhìn hấn bằng đôi mắt vô cùng cảm kích:

- Cả đêm nay Lý đại ca không ngủ à?

Đức Uy cười:

- Có chớ.

Cô gái khi không vụt ửng mặt:

- Tôi ngủ như chết, đáng ngủ chắc khó coi lắm phải không? Lý đại ca đừng cười nghe.

Câu nói của nàng khiến cho Đức Uy không biết trả lời làm sao được, nàng bảo hắn đừng cười nhưng hắn vẫn phải cười.

Cô gái đứng lên phủi bụi áo quần, dáng cách thì tỏ ra là phủi bụi, nhưng thật thì cô ta vuốt lại những nếp nhăn, kéo lại những chỗ trống, cô ta vuốt tóc và nói:

- Lý đại ca, trưa rồi tôi phải đi mới được.

Chuyện bây giờ thành trọng đại, nó không còn là chuyện cô bé đi kiếm nhà mà nó có phần quyết định thành bại cho triều đình, Đức Uy thận trọng:

- Cô nương hãy cẩn thận, ta tưởng bây giờ là người của Lý Tự Thành, chỉ cần nói rõ là bọn giặc chắc sẽ không làm khó dễ gì đâu, chỉ có điều là sau khi gặp ông ta...

Cô gái khoát tay:

- Lý đại ca hãy yên lòng, tôi biết kiến cơ hành động, tôi biết chuyện này thành bại có quan hệ lớn lao.

Nàng mang cái bọc lên vai nhưng hình như chưa được yên tâm, nàng ngập ngừng:

- Làm sao Lý đại ca ăn uống...

Đức Uy cười:

- Tôi chỉ mong được tin lành của cô nương, chuyện ăn uống thì tôi đã quen rồi, một ngày không đến nỗi gì đâu.

Cô gái chắc lưỡi:

- Thôi thì Lý đại ca ráng ở đây đợi tôi, nhất định tôi sẽ cố trở lại sớm để báo tin, dầu bại cũng không để Lý đại ca trông đợi.

Nàng kéo dây mũi con lừa trở lại theo con đường chẹt hồi hôm.

Đức Uy nói với:

- Cô nương, có nhiều người khi đã đi vào một con đường không phải thì họ cũng không còn muốn nhận bà con, chuyện phải tùy cơ dừng nên trắng trợn.

Cô gái quay lại cười:

- Đa tạ Lý đại ca. tôi sẽ liệu mà làm.

Nàng đã đi xa nhưng Lý Đức Uy vẫn còn đứng trông theo, mãi cho đến khi bóng nàng khuất vào bụi rậm hắn mới ngồi phệt xuống dựa đầu vào gốc cây thở phào nhẹ nhẽ.

Hắn bỗng nhớ đến Mẫn Tuệ và Thiên Hương, hắn không so sánh, nhưng hắn thấy về mặt nào, cô gái này cũng không kém hai nàng...

Cô ta nhỏ hơn về tuổi, hơn về học thức, cũng không thể đẹp hơn, nhưng cả ba đều có lòng yêu nước thương nòi...

Họ là những người con gái hiếm có trong thời loạn.

*

* *

Trời nắng chang chang.

Sức nóng làm cho người như muốn chảy dầu.

Nhưng ánh nắng không làm nóng da đầu của Lý Đức Uy, hắn đang nóng trong lòng.

Hắn đang dán mắt vào con đường chẹt mà cô đã tới hôm qua và đã đi hồi sáng, hắn trông gần như không nháy mắt.

Thành bại là một chuyện, nhưng sự an nguy của cô gái mới là vấn đề làm cho hấn âu lo.

Một cô gái nhỏ tuổi, lại làm một chuyện khá lớn, sự thông minh và hoàn cảnh cho nàng vượt qua trở ngại hay không?

Tuy trong việc chung, nàng còn có việc riêng và ban đầu là nàng xuất phát từ việc trong thân tộc của nàng, nhưng nếu như nàng có mệnh hệ nào trách nhiệm chắc chắn Lý Đức Uy phải mang lấy một phần không nhỏ.

Nàng có được tin chắc chắn rằng Tạ Gia Phúc ở tại Chương Đức hay không?

Nếu chuyện có phần thuận lợi thì tại làm sao đã trưa qua rồi mà nàng chưa trở lại?

Có phải Tạ Gia Phúc có thái độ không lành, hay nàng chưa tìm ra cơ hội?

Ánh mặt trời đứng bóng.

Đức Uy không biết đối, nhưng lòng hấn đã xót xa.

Ánh mặt trời đã ngả về Tây, sức nóng đã dịu rồi, nhưng lòng Đức Uy như lửa đốt.

Không hiểu tại sao, hấn bỗng linh cảm như sẽ mất mát một cái gì....

Nhưng không, mắt hấn ngời ngời, hấn đứng phắt lên.

Trong màn xâm xẩm của hoàng hôn, hấn chợt nhận ra một bóng xa xa.

Cái bóng quen thuộc khuất rồi hiện, hiện rồi khuất bởi những lùm bụi chằng chịt, nhưng hấn không thể trông lắm, quen thuộc lắm...

Bây giờ cơn đói, cơn khát mới ào ào kéo tới, nhưng chỉ thoáng qua thôi, đói khát gì cũng tiêu ngay. Nàng đã về rồi.

Hấn bỗng bật cười.

Sao lại về? Đây đâu phải nhà, đâu phải chỗ ở?

Và bỗng nhiên hấn bỗng nhận ra rằng “đi” hay “về” không phải căn cứ vào nơi chỗ mà lại căn cứ vào sự việc.

Ly tán là đi, đoàn tụ là về, cho dầu là đầu gành hay cuối bãi, cho dầu là núi thẳm rừng sâu, cứ đoàn tụ là “về”.

Nhưng rồi hấn lại cười.

Nàng với hấn là ai mà “đoàn tụ”?

Bóng quen thuộc đã tới gần.

Nàng vẫn lắc lư trên thân lửa, cũng cái bọc ôm đàng trước, cũng vóc thân nhỏ thó đến thương.

Người chưa gần mà lòng đã nói rồi: “trời ơi sốt ruột quá”!

Không phải một người mà cả hai đều nói một câu.

Họ chưa nói ra thành tiếng, vì còn hẫy cách xa, nhưng họ cũng đã nói trong lòng.

Bây giờ thì đã rõ mặt rồi, vẻ vui mừng rạng rỡ của nàng đã làm cho hấn quên cả mỗi mệt vì cả ngày chờ đợi, cả ngày đói khát.

Cô gái như không chịu nổi cái chậm chạp của con lửa, cô ta nhảy xuống và chạy về phía Đức Uy, cô ta chụp lấy tay hấn lắt lia mà không nói được.

Y như người thân yêu xa nhau quá lâu bây giờ gặp lại, Đức Uy chợt thấy sự đụng chạm đó rần rần trong cơ thể, hấn thấy không nên, nhưng hấn không thể rút tay về.

Hấn hỏi một câu vô nghĩa:

- Sao vậy?

Cô gái bây giờ mới mở miệng và hình như cô ta bị sự đụng chạm vừa rồi làm cho lúng quính, cô ta hỏi lại:

- Sao vậy ... là sao?

Đức Uy cười:

- Có yên lành không?

Hấn cười nhưng vẫn nghe lòng ổn định, cái nắm tay của cô gái đã gây thành chấn động trong lòng hấn, cũng may là cô ta chắc không nhìn thấy.

Nàng cười:

- Tôi mang tin mừng về cho Lý đại ca nè.

Hồi nãy vì mừng nên cô gái chụp nắm tay hấn, bây giờ, qua câu nói của nàng hấn lại cũng mừng mà ... chụp siết tay nàng:

- Cô nương, Đại Minh triều an nguy, thiên hạ tiếp tục điều linh hay được sống vui, một phần lớn là nhờ cậy vào cô nương...

Cô gái ngẩng mặt nhìn ngược lên bằng lòng, nàng nói bằng vành môi trách móc:

- Lý đại ca, nói gì mà dữ vậy!

Đức Uy nói:

- Không, không quá đâu, xứng đáng lắm.

Nàng cúi mặt và ngửng lên, mắt nàng long lanh, má nàng ửng đỏ:

- Lý đại ca, chỉ mới chưa đầy một ngày không thấy... Lý đại ca mà lòng tôi bỗng như trống rỗng, làm như thiếu mất cái gì ... lớn lắm.

Đức Uy hoảng hốt, câu nói của nàng như nhắc hấn một sự nguy hiểm.

Hấn lật đặt buông tay nàng và cười khoả lấp:

- Cô nương, Tà tướng quân nói sao?

Cô gái làm thinh.

Nàng không nghe câu hỏi của hắn, hai vành tai nàng bừng nóng, nàng sức nhớ câu nói của nàng... nàng thấy cái buông tay hoảng hốt của hắn...

Thật lâu, nàng vụt tỉnh, nàng nói nhanh:

- Vừa đến Chương Đức là cậu tôi hối hận.

Câu nói của nàng khiến cho bàn tay Đức Uy động dậy nhưng hắn kịp nhớ ra, dừng lại và cũng may nàng nói tiếp:

- Hối hận nhưng đã lỡ ngồi lên lưng cọt vì đã lỡ giết cấp trên mà hàng giặc, cậu tôi biết tội quá lớn không dám nghĩ chuyện trở về. Vì thế cho nên khi nghe tôi đề cập cậu tôi cũng hơi do dự, sau cùng tôi nói đến Lý đại ca, cậu tôi mừng quá, cậu tôi gật đầu ngay. Cậu tôi nói: “Tiểu Hầu Gia đã vì dân vì nước và mạo hiểm đi vào hang giặc thì Tạ Văn Phúc này cũng quyết liều thân để tạ tội với triều đình”...

Đức Uy khích động, hắn nói thật nhanh:

- Tạ tướng quân biết về với lẽ phải, đó là phúc đức của nhà họ Tạ mà cũng là phúc đức của triều đình...

Nhưng rồi hắn lại cau mày:

- Nhưng Tạ tướng quân đã bằng lòng thì tại làm sao đến giờ này cô nương mới trở ra?

Cô gái nói:

- Đầu phải vào thành là gặp, cậu tôi có chuyện mới về nói chuyện xong là tôi đi ngay mà.

Đức Uy gật gù:

- À ... vậy mà tôi cứ tưởng...

Cô gái nói:

- Để cho Lý đại ca một mình trông đợi ở ngoài này, lòng tôi nóng như lửa đốt...

Nàng vùng cúi đầu ửng mặt...

Đức Uy nghe tim mình đập mạnh, hắn vội nói cho qua:

- Thật ra thì tôi chỉ sợ cô nương gặp điều trở ngại, chớ nếu công chuyện êm xuôi thì đợi bao lâu cũng chẳng hề chi.

Cô gái ngẩng mặt cười:

- Nhịn đói nhịn khát bao lâu cũng được phải không?

Đức Uy cũng cười, hắn nói:

- Cô nương, như vậy đến bao giờ tôi có thể gặp Tạ tướng quân?

Cô gái nói:

- Tôi sẽ đưa đại ca đi.

Đức Uy mừng rỡ:

- Không chậm trễ, chúng ta đi ngay đi.

Hắn chưa động dậy mà cô gái đã đưa tay ra động vào mình hắn:

- Khoan, đừng vội, Lý đại ca, chuyện nóng cách mấy cũng phải từ từ, cũng phải để cho cậu tôi thu xếp an bày cho Lý đại ca đã chớ. Suốt ngày không ăn, bây giờ Lý đại ca dùng tạm chút cho vững bụng rồi sẽ lên đường.

Nàng kéo tay Đức Uy, bây giờ thì nàng thật tự nhiên, nàng nói:

- Lý đại ca ngồi xuống đây đi...

Nàng vừa mở cái bọc vừa cười:

- Người chớ bộ sất sao? Cả ngày không ăn uống làm sao mà chịu nổi, tôi có mang thức ăn đây, Lý đại ca ăn chút ít đi.

Gói được mở ra, Đức Uy thấy có hai cái đùi gà nước và hai cái bánh bao thật lớn, cặp theo hai đùi gà còn có hai cái bánh bột lạt để ăn kèm.

Thật là chu đáo, nàng chắc đã nghĩ đến hắn thật nhiều.

Đức Uy cảm kích:

- Đa tạ cô nương, nhưng bây giờ mừng quá, không ăn cũng no rồi.

Cô gái nhìn hắn bằng đôi mắt giận hờn:

- Tôi đã cố tình mang về cho đại ca mà đại ca không ăn à? Tôi giận cho coi...

Trước thanh tình của cô gái, Đức Uy biết không thể không ăn, hắn cầm miếng bánh lên tay, hắn cho vào miệng và hắn nghe phưng phức ngọt ngào, không biết vì đói, vì bánh thật ngon, hay là vì hương vị của miếng bánh ân tình.

Cô gái ngồi nhìn Đức Uy ăn, hình như cô ta cũng nghe thấy ngon lây, cái ngon ngọt của tâm tình mà nàng đã lo lắng suốt ngày nay...

Những miếng bánh thừa, cô gái gói lại cẩn thận:

- Có một việc mà hồi nãy tôi không dám nói, sợ đại ca ăn không ngon, tình cảnh dân chúng bây giờ thật khổ, nằm đường, ngủ bụi, thiếu ăn thiếu uống, mình được như vậy kể cũng hơn nhiều.

Đức Uy gật đầu:

- Tôi thấy thức ăn là tôi nghĩ đến biết bao nhiêu việc mà tôi chứng kiến, toàn những việc não lòng, thật tình tôi ăn không muốn vô, nhưng tôi vẫn cố nuốt vì tình cảm cô nương đã nghĩ đến tôi.

Cô gái nói:

- Để rồi tôi sẽ nói với cậu tôi, sau khi đánh đuổi được giặc rồi, hãy cấp tốc mở kho tích trữ của thành Chương ức chẩn tế cho dân nghèo, nhất là dân chạy nạn.

Đức Uy nghiêm giọng:

- Nhơn đức của cô nương sẽ cảm động lòng trời, người kính phục và trời phật sẽ hộ trì.

Cô gái cúi đầu:

- Thôi Lý đại ca đừng nói về tôi nữa, nói nghe ... thẹn lắm, mình đi.

Nàng đứng lên.

Đức Uy cũng đứng lên theo, bây giờ, khi bắt đầu lên đường vào thành giặc, mặt hấn chợt đổi thay, một sắc mặt thật là cương nghị và đôi mắt đượm nhiều sát khí...

Cô gái lên và hoảng hốt ,cô ta lại cúi đầu...

*

* *

Trời đã chạng vạng tối.

Cô gái quay cái bọc trên vai, đưa Đức Uy vào một toà trang viện phía Bắc thành.

Tất cả trong thành, trừ những nhà sâu trong hẻm còn thì nơi nào cũng đã lên đèn.

Tuy nhiên, ngoài đường cũng vắng tanh.

Bước vào toà trang viện, người ta có cảm giác lạnh tanh.

Toà trang viện lớn quá, rộng quá, cũng có thể là vì không có người, vắng quá, nên không khí bị loãng ra, lác lõng.

Chỉ có mấy người lừa thừa, mấy người dó đều là đàn ông, nhìn cách ăn vận, thấy ngay họ là người của Tạ Gia Phúc đưa từ “Chơn Định Phủ” đến đây, họ không có dáng cách của bọn Lý Tự Thành.

Cô gái đưa Lý Đức Uy thẳng vào hậu viện, đưa thẳng hấn vào một gian phòng trang nhã, sau đó gọi người thông báo cho Tạ Gia Phúc.

Không mất bao lâu, có tiếng bước chân gấp gấp, và một người tầm thước, vẫn an vận quân phục Minh triều, nhưng thần sắc trông tiền tụy, vừa bước vào là ông ta quỳ mọp xuống cất giọng run run :

- Tướng tử tội Tạ Gia Phúc bái kiến Tiểu Hầu Gia.

Đức Uy biết về Tạ Gia Phúc, nhưng chưa từng gặp lần nào, nghe nói hấn ăn năn quay về nẻo chánh là đã có sẵn nhiều thiện cảm cho nên vội bước tới đưa tay đỡ dậy:

- Không dám, xin Tạ tướng quân hãy đứng lên.

Tạ Gia Phúc đứng lên cúi đầu trước mặt Đức Uy:

- Mặt tướng đã biết tội mình đáng chết...

Đức Uy dịu giọng:

- Con người không phải là thánh, không ai tránh khỏi chuyện lỗi lầm, chuyện tướng quân biết lỗi quay về là đã đủ để chuộc lỗi, đủ để cho mọi người thán phục. Chuyện này vô cùng trọng đại và để cho kế được vẹn toàn, xin Tạ tướng quân hãy xem vật này để làm tin.

Hấn xòe ngửa bàn tay để cho thấy “Ngân Bài Lịnh”.

Tạ Gia Phúc vòng tay:

- Mạt tướng không dám và cũng thẹn không dám nhìn đến lệnh bài.

Đức Uy cất lệnh bài và nói:

- Tả tướng quân không nên tự trách thái quá, mà nên thấy hãnh diện về hành động trở lại của mình, xin tướng quân hãy ngồi để chúng ta cùng thương nghị.

Là bản sắc của một quân nhân, sau khi nhận đúng cương vị của mình, trách nhiệm của mình, Tả Gia Phúc vòng tay lần nữa rồi thẳng thắn ngồi xuống ghế.

Trong gian phòng nhỏ chỉ có ba người, Tả Gia Phúc, Đức Uy và cô gái.

Tả Gia Phúc nghiêng mình:

- Tiểu Hầu Gia đã mở lòng đại độ, không xét lỗi trước, đại ân này, Tả Gia Phúc tôi không dám nói bằng lời, mạt tướng xin thề đem thân này đi vào nước lửa để biểu lộ lòng sám hối.

Đức Uy nói:

- Tả tướng quân không nên nói như thế, tôi là nghĩa tử của Lão Hầu Gia, chỉ tập võ chứ không tập tước, tiếp chưởng Ngân Bài Lệnh là để lo việc nước việc dân trong cơn biến loạn thế thôi, xin tướng quân đừng gọi là “Tiểu hầu gia”.

Tả Gia Phúc đáp:

- Mạt tướng không dám.

Đức Uy nói:

- Vì đó là sự thật, không phải tôi khiêm nhường hay khách sáo với tướng quân đâu.

Tả Gia Phúc vòng tay lần nữa tỏ thái độ tuân lời.

Đức Uy nói:

- Sấm tặc hiện đang tung hoành cuồng ngạo, gần đây lại có ý đồ xâm phạm Kinh sư, trong ngoài biến loạn, Kinh sư quả đang nguy khốn như lửa cháy này, vì thế sự việc không còn chần chờ được nữa. Xin tướng quân cho tôi biết ý kiến, chuyện mưu sát Sấm tặc như thế nào?

Tả Gia Phúc đáp:

- Mạt tướng đã cho người lấy tin về chỗ ở của Lý Tự Thành cho thật chắc, có lẽ tin tức sẽ có ngay.

Đức Uy thấp giọng:

Tướng quân có biện pháp để cho tôi đến gần Lý Tự Thành được không?

Tả Gia Phúc lúng túng, hấn lộ vẻ khốn đốn và nói nhỏ:

- Chuyện này thì chắc Lý gia chưa biết, mạt tướng được Lý Tự Thành xem là một hàng tướng chưa tin cẩn, ngay bây giờ hấn cũng chưa cấp binh cho mạt tướng, cũng không cho mạt tướng hội bàn bí mật, chẳng những thế, nhút cữ nhút động của mạt tướng còn bị họ theo dõi kể bên...

Đức Uy gật đầu:

- Điều đó đáng lý tôi cũng phải nghĩ đến, Sấm tặc là một tên gian hoạt, trong khi chưa có một bằng cứ chứng tỏ tướng quân một dạ trung thành với hấn thì chắc chắn hấn chưa dám tin dùng. Thôi như thế này, tướng quân cứ cho tôi biết chỗ ở của hấn thôi, những chuyện khác để mặc tôi lo liệu.

Tạ Gia Phúc cúi đầu:

- Lòng báo quốc của mặt tướng hiện tại không dám nói là thừa, nhưng chắc chắn là không thiếu, chỉ vì xử cảnh quá khó khăn, chưa có cách hiệu công, thật quả là một chuyện đáng thẹn vô cùng.

Đức Uy nói:

- Tướng quân cũng không nên khó chịu, cũng đừng nghĩ đó là chuyện thẹn thùng, đá nằm trong lòng của người thì đâu có dễ dàng chi.

Tạ Gia Phúc cúi đầu, giọng hấn thật buồn:

- Đêm qua có người hành thích Lý Tự Thành, nhưng chuyện không thành, bây giờ thì vấn đề bố phòng càng thêm cẩn mật, chỗ nào cũng có bóng dáng vệ sĩ, phải chăng đó là...

Đức Uy gật đầu:

- Vâng, chính tôi, nhứt thời sơ xuất để cho chúng khám phá được hành tung, đã khó khăn mà không nên chuyện thật là đáng tiếc.

Tạ Gia Phúc nói:

- Bây giờ thì trùng trùng cấm vệ, trong tình trạng như thế mặt tướng thấy thật khó mà hành động.

- Tôi biết, tôi có nghĩ hãy chờ cho việc phòng bị của chúng lơ đãn rồi sẽ ra tay, hiềm vì không thể có nhiều ngày giờ nữa, tôi phải hạ thủ trước ngày hấn công hãm Kinh sư.

Từ lâu, cứ ngồi lặng thinh để nghe, bây giờ cô gái mới lên tiếng:

- Cậu, cậu đã cho người đi thăm hỏi, thế sao lâu quá mà không thấy trở về?

Tạ Gia Phúc gượng cười:

- Cháu tôi đại quá, bằng vào xử cảnh của cậu bây giờ mà muốn hành sự có kết quả cho nhanh thì làm sao được, nếu bộc lộ nhiều chúng càng lại hồ nghi. Tiểu hầu gia vừa nói đó cháu không nghe sao? Hành động của mình phải thành chứ không được bại, vì bại là chết, cho nên cần phải hết sức cẩn thận không nên để cho chúng hồ nghi...

Đức Uy nói:

- Tướng quân nói phải lắm, cho dầu cấp bách đến mấy, cũng không phải bách trong vài tiếng đồng hồ mà được, nếu không khéo, chẳng những không tìm ra, mà trái lại còn làm cho chúng hồ nghi.

Cô gái nói:

- Vậy thì đành phải thông thả mà đợi, Lý đại ca tạm thời ở tại đây, chuyện dò thám chỗ ẩn của Lý Tự Thành xin giao cho cậu tôi chịu hoàn toàn trách nhiệm bây giờ ta phải ăn uống cho có sức, trọn cả ngày đã không ăn rồi.

Tạ Gia Phúc đáp nhanh:

- Có, có, cậu đã trừ phòng sửa soạn.

Đức Uy khoát tay:

- Tướng quân không cần phải lo chi cho phiền, vừa rồi tôi cũng đã có ăn chút ít, không đói lắm đâu.

Ngay lúc đó có tiếng bước chân bên ngoài và có tiếng thưa:

- Bẩm tướng quân, tiệc đã dọn xong.

Tạ Gia Phúc bảo:

- Cho chúng dọn thẳng lên đây.

Bên ngoài có tiếng vâng dạ tiếng bước chân xa dần:

Đức Uy chếp miệng:

- Phiền tướng quân nhiều quá.

Cô gái nói:

- Lý đại ca cần phải ăn cho no, bây giờ trí thân vào chỗ hiểm nguy, kém sức là càng hiểm nguy hơn nữa.

Đức Uy làm thỉnh.

Một lúc sau, tiệc dọn lên, Tạ Gia Phúc nói:

- Ngọc Khiết hãy cùng Lý gia dùng cơm, cậu cần phải ra đón tin về.

Cô gái nói:

- Cậu không dùng luôn sao?

Tạ Gia Phúc đáp:

- Vừa mới ăn rồi, nhớ cùng Lý gia dùng cho thật no, chưa biết công việc sẽ ra sao.

Quay qua phía Đức Uy, hấn vòng tay:

- Xin Lý gia cùng tiểu diệt nữ cứ tự nhiên, mặt tướng phải lo cho kíp.

Đức Uy thấy không nên khách sáo, hấn đứng lên đáp lễ và vào bàn tiệc...

*

* *

Hành lang không sáng lắm, hình như không phải chỗ có đèn nhiều.

Tạ Gia Phúc đi được một khoảng gần ra tới sân sau thì có một người đi thẳng lại nói mấy câu thật nhỏ:

Tạ Gia Phúc cau mặt:

- Hấn có biết tại đây đang có chuyện hay không?

Tên thuộc hạ đáp:

- Thuộc hạ có cho hần biết, thế nhưng hần...

Tạ Gia Phúc chặn ngang:

- Được rồi, để ta gặp hần.

Vẫy tay cho tên thuộc hạ lui ra, Tạ Gia Phúc vòng ra phía trước.

Trước sân lộ thiên, đầu dãy hành lang, có một tên áo vàng đeo kiếm.

Tạ Gia Phúc bước tới hỏi:

- Đến đây có chuyện chi?

Tên áo vàng đeo kiếm nhướng mắt:

- Sao? Ta không thể đến đây sao?

Tạ Gia Phúc đâm bực:

- Không có trả treo, có chuyện gì, ta cũng cần cho biết rằng quận chúa đang có việc, không thể cho ai gặp cả.

Tên áo vàng đeo kiếm nhướng mắt:

- Vương gia được không? Đừng có phủ đầu chớ. Quận chúa có chuyện gì cần thiết ở đây?

Tạ Gia Phúc đáp:

- Không cần biết, người không đủ tư cách biết về chuyện đó.

Tên áo vàng cười lạt:

- Họ Vương, người đừng đem quận chúa ra để hù dọa ta chớ, ta cho người biết, ai thì sợ chớ ta thì không. Ta phụng mạng Vương gia đến có chuyện cho Quận chúa biết, chỉ cần gặp Quận chúa, được Quận chúa đối diện ban lệnh thì ta mới đi.

Nói xong, hần bước thẳng vào trong.

Tạ Gia Phúc chặn lại:

- Người muốn gì?

Tên áo vàng cười khẩy:

- Ta đã nói rồi, ta cần gặp quận chúa.

Tạ Gia Phúc lắc đầu:

- Người không thể vào được.

Tên áo vàng nhướng nhướng:

- Tại sao ta lại không thể vào? Trước mặt Vương gia, ta cũng vẫn đi như thế.

Tạ Gia Phúc nói:

- Trước mặt Vương gia người có thể, nhưng ở đây không được. Biết điều thì ở đâu về đó, chờ Quận chúa làm xong công chuyện rồi hay.

Tên áo vàng nhún vai:

- Ta biết, ta cũng có thể chờ, nhưng Vương gia không thể chờ. Ai thì không biết tánh Vương gia chớ người phải biết mà.

Tạ Gia Phúc nói:

- Người đừng đem Vương gia ra để dọa ta, trước khi Quận chúa làm xong công chuyện không một ai được quấy rầy. Ai không biết tánh Quận chúa chớ còn người thì phải chắc biết.

Tên áo vang cười lớn:

- Người nghe Quận chúa, ta nghe Vương gia, cứ thử xem hôm nay tác dụng nào hiệu quả.

Hắn cứ đi vào.

Tạ Gia Phúc chớp mắt:

- Thật người quyết gặp Quận chúa à?

Tên áo vàng nhún vai:

- Ta không phải đến đây để đùa.

Tạ Gia Phúc gật đầu:

- Được, muốn vô thì cứ vô.

Hắn bước tránh sang bên hất đầu ra hiệu cho tên áo vàng.

Khi người ta cản thì nằng nặc đòi đi, nhưng khi người ta tránh đường thì tên áo vàng lại đâm ra lưỡng lự...

Thế nhưng đã đến mức này, hình như không ai muốn tỏ ra “yếu” hơn ai, hắn chỉ hơi khựng một giây rồi bước mạnh vào trong.

Hắn đi và nhếch mép khinh khỉnh, hắn tỏ ra cho Tạ Gia Phúc biết không ai có thể làm gì hắn được.

Nhưng khi hắn bước trở qua khỏi Tạ Gia Phúc thì hắn thấy lâm nguy, chỉ có điều khi hắn thấy thì đã chậm rồi.

Tạ Gia Phúc phóng mình lên, tên áo vàng chưa kịp phản ứng thì đã bị điểm ngay vào “vùng huyệt”.

Hắn ngã xuống không kịp kêu một tiếng.

Tạ Gia Phúc ngoắc tên thuộc hạ:

- Mang hắn ra tiền viện, đợi Quận chúa xong việc rồi người sẽ phát lạc.

Tên thuộc hạ kéo tên áo vàng vào trong, Tạ Gia Phúc đi thẳng ra sau.

*

* *

Đức Uy ăn vừa xong thì Tạ Gia Phúc bước vào.

Cô gái hỏi ngay:

- Đã có tin về chưa, cậu?

Tạ Gia Phúc đáp:

- Đã về rồi và có hai tin.

Cô gái hỏi nhanh:

- Sao? Tin như thế nào?

Tạ Gia Phúc nói:

- Có người nói hắn đang ở tại toà nhà phía đông thành, nơi đó đèn đuốc từ trong tới ngoài, con kiến bò cũng thấy, cứ cách năm bước là có một toán canh, cách bảy bước là một đội, có thể nói người phòng vệ đặc cả nơi đó, nhưng tin của người mình thì khác, tin của người mình cho biết hắn đang ở ngôi nhà trên Nam Sơn, ngôi nhà đó vốn là của Hồng Bá Vạn, tên phú hào thành Chương Đức.

Cô gái hỏi:

- Nam Sơn ở đâu?

Tạ Gia Phúc đáp:

- Cách nam thành chừng mười dặm.

Cô gái nhìn Đức Uy...

-- o O o --